

observant

ONAFHANKELIJK WEEKBLAD UNIVERSITEIT MAASTRICHT

JAARGANG 44 / 1 FEBRUARI 2024

Nr 17

Dit is een stukje brein

Om precies te zijn: een deel van de achterhoofdskwab, gemaakt met *optical tissue clearing*. Op deze plek in de hersenen wordt informatie verwerkt die van belang is voor het zicht. Met een promotieonderzoek naar deze imaging techniek won neurowetenschapper Sven Hildebrand de Dissertatieprijs voor het beste proefschrift.

P. 7

Israël-Palestina

“De dialoog afzeggen is veel erger dan de dialoog voeren ondanks de moeilijkheden”, schrijft een tweedejaarsstudent European Law School, geboren in Tel Aviv, in een **opinie-artikel**. Ook in de U-raadsvergadering ging het over de afgelasting van de dialoogavond over het conflict tussen Palestina en Israël.

P. 5-6

Toekomstplannen

Psychologiestudent Spoorti Ramesh deed wat haar ouders van haar verwachtten, “niet wat ik zelf wilde. Ik vinkte alle vakjes af, maar het was niet mijn lijst.”

P. 4

Werknemers gevraagd!

Rector Pamela Habibović stipt in haar openingspeech een praktisch probleem aan: “De UM krijgt de vacatures steeds moeilijker ingevuld.”

P. 7

Riki Janssen

redactioneel

Met een bezwaard hart moesten we 'nee' verkopen

Laatst hoorde ik een hoogleraar mopperen dat ze bijna een dagtaak had aan het beantwoorden van de niet aflatende stroom mailtjes. Het eigenlijke werk bleef liggen. Zover gaat het hier op de redactie niet, maar soms roepen de verzoeken in die mails dilemma's op. Zoals: moet je bepaalde zaken gratis doen? Als studenten ons vragen voor een schrijfworkshop voor hun kluppie, dan zeggen we ja. Tenminste, als iemand van de redactie ruimte in de agenda heeft. Als een blad, gerund door UM-studenten vraagt om mee te denken over hun redactionele formule, dan is ons antwoord ook positief. Maar wat te doen met vragen van docenten: kan *Observant* een college geven over hoe je een opiniestuk schrijft? Of een masterclass journalistiek? Leuke opdrachten, maar ze kosten veel voorbereidingstijd en horen niet tot onze core-business. En dus, zo besloten we een aantal jaren

geleden, doen we dat niet voor niets. We vragen immers ook geld voor onze jaarlijkse summerschoolcursus *Journalistiek en Effectief Schrijven*, net zoals we eerder deden voor onze schrijfworkshops.

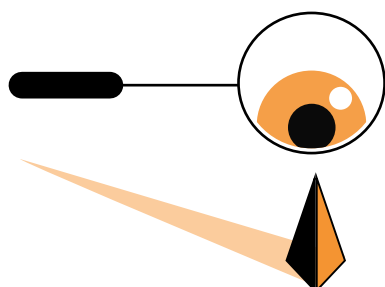
Met een bezwaard hart moesten we deze week dan ook 'nee' verkopen aan een gewaardeerde collega. Ze heeft geen budget, onze bijdrage aan haar blok zou vrijwilligerswerk zijn.

Een heel andere vraag stelde vorige week een tweedejaars student European Law School. Hij had zich opgegeven voor de (inmiddels afgelast) dialogotafel over de oorlog tussen Hamas en Israël, schreef een tekst die hij daar wilde voorlezen en was gaarne bereid om echt de dialoog aan te gaan. Dat laatste bleek toen hij een dag later op ons verzoek de redactie aanded. Yoav Bar Ness is joods en opgegroeid

in Tel Aviv. Op 7 oktober verloor hij drie vrienden. Maar dat weerhoudt hem er niet van om met andersdenkenden te willen praten.

Kon *Observant* niet als podium dienen voor de vele visies en gevoelens die er leven rondom de recente oorlog? klom het. "Ik wil meehelpen, ik kan mijn bijdrage naar jullie mailen, ik wil ook deelnemen aan een gesprek met andersdenkenden." Zo gezegd, zo gedaan. Lees zijn bijdrage en onze oproep aan studenten en staf om ook hun gevoelens en visies te delen. Graag op een "niet-agressieve" manier die de weg naar dialoog openhoudt.

Wekelijks schrijft de hoofdredacteur van Observant over de belevenissen op de redactie.

splinters

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Met bijdragen van: Wendy Degens, Cleo Freniks

Hanenpoten te goed leesbaar

Een Leidse rechtenstudent vindt zijn eigen handschrift zó slecht dat hij per se zijn tentamens op een laptop wil maken, meldt het Hoger Onderwijs Persbureau. Hij heeft zijn zaak al aan de examencommissie, het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden en nu zelfs de Raad van State voorgelegd, maar overal vangt hij bot.

De student beweert dat netjes schrijven hem zoveel stress en tijd kost dat hij tentamens niet goed kan maken. Maar dat hij daardoor lagere cijfers haalt, kan hij volgens de Raad van State niet aantonen. Ook ziet die geen verband tussen zijn hanenpoten en het feit dat hij naar eigen zeggen "uit een niet-academisch milieu en een minder welgesteld gezin" komt.

De examencommissie vraagt zich zelfs af of het wel zulke erge hanenpoten zijn. Op een oud tentamen zag de commissie "geen opmerkingen van correctoren waaruit blijkt dat antwoorden onleesbaar waren". "Het handschrift is niet onleesbaarder dan dat van de gemiddelde student", voegde het college van beroep daar aan toe.

De Raad van State is het hoogste orgaan waar een student een klacht kan voorleggen, de rechtenstudent zal dus pen en papier moeten blijven gebruiken tijdens zijn tentamens.

Wie doet wat?

Decaan, vice-decaan, 'formele' vice-decaan, universiteitsdecaan, studentendecaan (in het Engels wordt het allemaal 'dean', de UM is tenslotte toch nog steeds tweetalig). Het zijn functies aan deze universiteit, maar wie doet nu precies wat? Het zorgt op de redactie zo nu en dan voor gefronste wenkbrauwen.

Aanleiding deze keer is de vacature bij de faculteit Science and Engineering (FSE) voor een vice-decaan (als u interesse heeft, kunt u nog tot 29 februari solliciteren). Normaal gesproken zijn de vice-decanen de bestuurders die onderwijs of onderzoek in hun portefeuille hebben.

Dus vandaar de vrij logische vraag aan het FSE-bestuur: Zoeken jullie een opvolger voor de portefeuillehouder onderwijs? Nee, luidt het antwoord, "er komt een formele vice-decaan bij". En die gaat zich vooral richten op het domein van de engineering. Een uitbreiding van het bestuur. Oké, FSE-decaan Thomas Cleij zit straks dus met de formele vice-decaan, drie 'gewone' vice-decanen onderwijs, onderzoek en internationalisering én de directeur om tafel.

Maar we maken het nog verwarrender. Afgelopen week noemde een hoogleraar zichzelf universiteitsdecaan (en nee, hij is niet de baas van een faculteit). En dan hebben we nog de studentendecanen binnen het studentenservicecentrum en de deans van de University Colleges in Maastricht en Venlo. Die laatsten worden sinds kort programmadirecteuren genoemd. Dat is gelukkig weer een 'dean' minder.

Proefschriftdans

Hoe ziet het eruit als de vraag 'Waar gaat je proefschrift over?' niet wordt beantwoord met een ingewikkeld verhaal maar met een dans? Dat vraagt vaktijdschrift *Science* zich al zestien jaar af tijdens de jaarlijkse *Dance Your PhD*-competitie die het blad organiseert. De Utrechtse sociaal wetenschapper Kim Stienstra doet dit jaar een gooi naar de titel, meldt Utrechts onafhankelijk nieuwsplatform *DUB*.

Stienstra promoveerde half januari, ze keek wat de invloed van de klas is op leerlingen met een achterstand. Een goede leerkracht en een fijne sfeer in de klas hebben bijvoorbeeld een positief effect op de schoolprestaties, vooral bij kinderen van laagopgeleide ouders. Hoe dat er in dans uitziet? In de video die Stienstra instuurde, zien we haar en andere dansers van haar groep LOF Dance Crew op elkaar steunen en elkaar omhoog helpen als een van hen op de grond ligt.

Maastrichtse promovendi hebben voor zover bij *Observant* bekend nog nooit hun proefschrift op dans proberen te zetten, maar in Utrecht heeft Stienstra niet de primeur. In 2019 deed dierenarts Nikae te Moller al mee aan *Dance Your PhD* en in 2010 won neurowetenschapper Maartje de Jong zelfs in de categorie 'biologie'.

‘Verlengactie’ voor gedupeerden Muse Einstein Campus

25 studenten mogen nog een maand in vakantiepark bivakkeren

Een datum voor de oplevering van de Muse Einstein Campus in Randwyck is er nog steeds niet, laat beheerder Nido in een brief aan de gemeente Maastricht weten. Eerst zal er onderzoek worden gedaan naar de technische problemen. Zo'n 25 studenten maken van het aanbod gebruik om ook in februari in vakantiepark Dormio Resort te blijven.

Vijfhonderd studenten hoorden eind december dat ze niet op korte termijn in de gloednieuwe Muse Einstein Campus terecht konden vanwege water in de prefab betonplaten, wat voor lekkages en wateroverlast in het gebouw zorgt. Het merendeel heeft inmiddels de huurovereenkomst opgezegd en alternatieve huisvesting gevonden, deelde de direc-

teur van beheerder Nido Living vrijdag 26 januari mee in een brief aan de gemeente. Een groep van 51 studenten woonde de afgelopen weken in Dormio Resort, op kosten van Nido. Daarvan zal de helft ook in de maand februari in het park overnachten. Het is een eenmalige ‘verlengactie’, schrijft Nido. “Wij hebben besloten deze studenten te blijven ondersteunen.” Wel vraagt de beheerder een huurvergoeding – een bedrag wordt niet genoemd. Maar die vergoeding “zal bij lange na niet de kosten voor huisvesting bij Dormio dekken. Nido zal uit goede wil het resterende deel van de kosten dekken.”

In de tussentijd zijn twee expertbureaus ingeschakeld die de technische problemen op de campus onder de loep nemen. Zij zullen hun bevindingen aan Nido voorleggen, waarna er een plan van aanpak en een opleverdatum uit moeten rollen.

Wendy Degens

Op je hoede voor de politiek

Onlangs nam de Tweede Kamer een motie aan om het eigen risico in de zorg af te schaffen. Dezelfde dag werd ik door het programma *Dit is de Dag* gebeld met de vraag of ik hierover op de radio in debat wilde gaan met de indiener van de motie, de net benoemde fractievoorzitter van de SP, Jimmy Dijk.

Dus zat ik die avond om half zeven klaar voor de uitzending. Helaas, Jimmy Dijk kwam niet opdagen. Na enig nerveus overleg besloten de redactie en de presentator van het programma om dan maar alleen met mij in gesprek te gaan. Was Jimmy Dijk bang geworden?

De dag erna zat de SP-fractievoorzitter wel bij een ander radioprogramma, *Sven op 1*. De interviewer van dienst, Thomas van Groningen, confronteerde hem met mijn bezwaren tegen de afschaffing van het eigen risico. Daarop reageerde Dijk met een persoonlijke aanval op mij. Waarom zou je luisteren naar economen die niet eens in staat waren geweest de financiële crisis te voorspellen? Zorg economen zouden zich nuttiger maken door in de zorg te gaan werken. Kennelijk had Jimmy Dijk geen inhoudelijke argumenten, dus ging hij maar op de man spelen.

De moraal van dit verhaal is dat als universiteiten of wetenschappers zich met politiek bemoeien, politici zich dan met de wetenschap en wetenschappers bemoeien. In de Verenigde Staten worden universiteitsbestuurders door de leden van het Congres op het matje geroepen over al dan niet vermeende antisemitische uitspraken en het inperken van de vrijheid van meningsuiting. In ons land worden universiteiten aangesproken in het migratiedebat. Universiteiten die denken zelf te kunnen uitmaken hoeveel studenten uit het buitenland ze kunnen aantrekken, krijgen te maken met politici die grenzen aan de migratie willen stellen. Migratie is immers van oudsher een politiek beladen onderwerp. Universiteiten moeten hier ver van blijven en niet hun eigen (studie)migratiebeleid gaan bepalen.

Wetenschap en politiek zijn twee pijlers van onze open samenleving. Beide hebben te maken met afnemend vertrouwen. Het helpt daarbij niet als de politiek het gezag van de wetenschap ondermijnt.

Wim Groot,
hoogleraar gezondheidseconomie
en hoogleraar evidence based education

Juraj Sembera, eerstejaarsstudent aan het Maastricht Science Programma, verblijft nog in een van de vakantiehuizen. Foto: Ellen Oosterhof

CvB wacht op besluit Den Haag over gewenste taal in “officiële universitaire zaken”

Studentlid van F-raad FHML kaart nogmaals taalprobleem aan

Je bent benoemd als faculteitsraadslid bij Health, Medicine and Life sciences, maar je spreekt en begrijpt de voertaal – Nederlands – niet. Wat dan? Vorige week riep de Tsjechische Olga Kosjakova de universiteitsraad op om mee te denken over een “werkbaar oplossing”.

“Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik hier in Maastricht niet thuishoorde, totdat ik raadslid werd van mijn faculteit.” De voertaal in de FHML-raad is al sinds jaar en dag Nederlands. Ook de meeste documenten worden in het Nederlands aangeleverd. Olga Kosjakova blijkt, zo licht de student Biomedical Sciences toe tijdens het sprekerskwartier van de universiteitsraadsvergadering, de eerste niet-Nederlands sprekende student te zijn in die faculteitsraad. Kosjakova’s partijgenoten van NovUM roerden het ‘taalprobleem’ afgelopen najaar al meer-

maals aan in de U-raad. “Is het niet te gek voor woorden dat je wordt verkozen door studenten en dat je vervolgens je taak niet kunt uitvoeren omdat je de taal niet verstaat? Ik neem toch aan dat iedereen in die zaal Engels spreekt?”, vroeg studentlid Andrew Scrivener in september aan Nick Bos, vicevoorzitter van het college van bestuur. Bos benadrukte toen dat de UM tweetalig is en dat een raad de voertaal zelf mag bepalen. “Tegelijkertijd moet iedereen het wel kunnen begrijpen.”

De voorzitter van de FHML-raad besloot dat Nederlands de voertaal blijft, maar dat Kosjakova haar vragen in het Engels mag stellen. Toch is ze niet tevreden over hoe het is afgehandeld. Dat moet toch anders kunnen, zeker voor een internationale universiteit als de UM met zoveel Engelstalige bachelors en masters, zegt ze tegen de U-raad.

Collegevoorzitter Rianne Letschert wijst na Kosjakova’s betoog op de discussies die op dit moment in Den Haag worden gevoerd, over de instroom van buitenlandse studenten en het taalbeleid en daarbij hoort ook de vraag: welke taal moeten universiteiten hanteren bij “officiële universitaire zaken? We willen dat besluit afwachten voordat we een voorstel doen als antwoord op de zorgen die jij hier aankaart. Stel je voor dat de regering zegt: ‘Alle officiële zaken moeten voortaan in het Nederlands worden afgehandeld’. Dat schuurt enorm met onze waarden, maar wat als het ons wordt opgelegd?” Voor Kosjakova lost dit niets op, beseft Letschert, “maar zo ziet het er nu uit”.

Wendy Degens

serie studenten over hun toekomstplannen

“Het was voor het eerst dat ik koos”

Foto: Ellen Oosterhof

Bij de vraag hoe oud ze is, verschijnt er een vermoeide glimlach op haar gezicht. Spoorti Ramesh: “Elke keer dat ik mijn leeftijd vertel, voel ik me zo oud. Vorige week keek ik een *Harry Potter* film met studiegenoten. Toen ik zei dat ik die destijds in de bioscoop had gezien, gaapten ze me aan. Zij waren toen nog niet eens geboren!” Dat ze al 29 jaar is en nu ‘pas’ aan een bachelor begint, klopt niet helemaal. **De Indiase heeft er al een hele studieperiode op zitten die begon met een bachelor in haar land van herkomst.**

Ramesh groeide op in de miljoenenstad Bengaluru, ook wel bekend als Bangalore, in het zuiden van India. Ze woonde niet alleen samen met haar ouders en zus, maar ook met haar grootouders en de gezinnen van de broers van haar vader. “In India is het gebruikelijk dat de zoons met hun families inwonen bij hun ouders. Zij gaan eigenlijk nooit weg. De dochters, eenmaal getrouwd, trekken in bij de familie van hun echtgenoot. Wij woonden met vijftien mensen in totaal. Mijn opa en oma in het ‘hoofdhuis’, waar we elke avond samen aten. Daarna vertrok elke familie weer naar zijn eigen ‘tiny house’. Alles was met elkaar verbonden.” Op tienjarige leeftijd verhuisde

Ramesh met haar zus en ouders naar een zelfgebouwd huis. Waarom? “Er heerste veel spanning in de oude setting en het bouwen van een eigen huis heeft iets prestigieus in India.” Haar familie behoort tot de middenklasse: niet arm, maar ook niet rijk. Op haar achttiende ging ze studeren. “Veel jongeren kiezen voor *engineering*. Bengaluru wordt namelijk ook wel het *Silicon Valley* van India genoemd; er zijn enorm veel technologiebedrijven.” Zodoende koos Ramesh ook voor deze ‘veilige’ optie. Maar haar passie lag ergens anders. “Ik las veel boeken waarin mensen over hun gevoelens spraken, met anderen zelfs! Dat was ik niet gewend. Toen ik ontdekte dat

je daar zelfs je beroep van kan maken, was ik verkocht.” Haar ouders vertelde ze niks over haar geheime interesse in psychologie, terwijl ze “met tegenzin” de bachelor *Biotech engineering* afmaakte.

Identiteitscrisis

“Als vrouw in India kun je niet zomaar doen wat je wilt. Dat wilde ik wel. Veel jonge mensen trekken weg, omdat er ergens anders meer banen zijn.” Ook zij vertrok. Naar Europa. “Het collegegeld is hier nog te betalen, in Australië en de Verenigde Staten niet. In Duitsland is het zelfs gratis.” Ondanks de bezorgdheid van haar ouders – “ze belden me elke dag”- waren die ook trots: aangenomen worden op een buitenlandse universiteit

is een voorrecht. Het werd Duitsland. In 2017, op 24-jarige leeftijd, startte ze met de master bio-informatica in Saarbrücken. Lachend: “Zo belandde ik weer bij wat ik al die jaren had geprobeerd te vermijden: informatica.” Waar was haar passie voor psychologie gebleven? “Die was een beetje weggezakt. Ik had me er ook niet goed in verdiept. Bio-informatica leek een logische keuze.” Ze kreeg haar bul, en begon met haar eerste baan in datzelfde werkveld. Alles ging zoals het “zou moeten gaan”. Maar Ramesh was niet gelukkig. “Ik realiseerde me dat ik alleen deed wat mijn ouders van me verwachtten, niet wat ik zelf wilde. Ik vinkte alle vakjes af, maar het was niet mijn lijst.” Ze belandde in een “identiteitscrisis”. Dagen achter de computer zitten was niks voor haar en ze miste de interactie met mensen.

Ook op sociaal vlak ging het haar niet gemakkelijk af. “Ik was de enige niet-Europese op het werk. Collega’s begrepen me niet, maar deden daar ook niet hun best voor. Ik was alleen in een vreemd land.” Ze werd zo depressief dat ze een therapeut zocht.

Die zorgde ervoor dat het vlammetje voor psychologie weer opflakkerde: ze vertelde enthousiast over haar eigen studietijd in Maastricht. Ondertussen had Ramesh drie jaar gewerkt, haar lening (voor levensonderhoud) was afbetaald en ze had zich goed verdiept in het vakgebied. Ze was vastberaden: psychologie *it is*. Maar in Duitsland? “Haast onmogelijk, je hebt hele hoge cijfers nodig voor de toelating. En in Maastricht kon ik in het Engels studeren.” Ze hakte de knoop door: ze verhuisde naar Maastricht. “Het was voor het eerst dat ik koos.” Ze is nog steeds enthousiast over haar keuze. “Het is een totaal nieuwe wereld met zoveel opties.” En na haar studie? Onderzoek of therapie? “Eigenlijk allebei. Ik wil sowieso mensen kunnen helpen als therapeut, maar misschien eerst een PhD-traject.” Waar is nog de vraag, want als therapeut moet je de taal kennen. “Dat is nog wel een dingetje”, glimlacht ze.

Trouwen

Er is inmiddels ook een vriend in haar leven. Op haar werk in Duitsland heeft ze hem leren kennen. Diens voorgangers had Ramesh nooit aan haar ouders voorgesteld, maar deze keer was het anders. “Eindelijk zag iemand *mij*”, glimlacht ze. “Ik vertelde hem al snel dat ik alleen *date* met de intentie om te trouwen. Dat hoort zo in mijn cultuur.” Sterker nog, daten blijkt niet eens een concept te zijn in India. De meeste mensen worden uitgehuwelijkt, net zoals Ramesh’ ouders. “Toen ik mijn ouders over hem vertelde, zei mijn vader: ‘wanneer gaan jullie trouwen?’ Ze wilden meteen zijn familie ontmoeten.” Nu wonen de twee samen in Maastricht. In april kwam dan toch het hoge woord eruit: de twee zijn verloofd en trouwen volgend jaar augustus “in India natuurlijk. Je denkt toch niet dat mijn ouders het ergens anders goedkeuren?” Wat vinden zij eigenlijk van haar studie- en levenskeuzes? “Ze snaptten het eerst niet zo goed, maar nu ze weten dat ik ga trouwen en iemand voor me zorgt, maakt het niet meer uit. Er is zelfs een Indiaas gezegde over: ‘Doe wat je wil, maar doe het wel pas nadat je getrouwd bent.’”

Lotte van de Loo

In deze tweewekelijkse serie worden studenten geïnterviewd over hun toekomstplannen; hun verwachtingen, dilemma’s en angsten.

Afgelasting dialoogtafel 'Palestina-Israël' onderwerp in U-raad

"Hoe garandeer je dat er geen gevoelens worden gekwetst?"

Illustratie: Simone Golob

Hoe kun je garanderen dat het nieuwe dialoogcentrum van de Universiteit Maastricht een "veilige plek" is om je mening te delen?

En waarom is de eerste bijeenkomst, over de situatie in Palestina en Israël, meteen al afgelast? De universiteitsraad discussieerde er vorige week over. "Het is toch niet oké als dreigementen een verdere dialoog over dit onderwerp onmogelijk maken?"

"Sommige mensen dachten anders over de opzet van zo'n avond"

OmniUM, de werknaam van het nieuwe dialoogcentrum, biedt ruimte aan allerlei (gevoelige) onderwerpen, staat er in de notitie voor de U-raad. Die moeten op een "open en respectvolle" manier worden besproken, het is kortom een "safe space voor een eerlijke dialoog". En nee, de UM krijgt er geen fysiek centrum bij. De bijeenkomsten zullen plaatsvinden in Tapijn Z, de 'huiskamer' van studenten *community* Kaleido. Voordat het over de inhoud van OmniUM ging, stonden het college van bestuur en (mede)organisator Rob van Duijn van Studium Generale stil bij de afgelasting van de eerste 'dialoogtafel' op 18 januari, over de situatie in Israël en Palestina. Collegevoorzitter Rianne Letschert en Van Duijn spraken cryptisch over "signalen uit de gemeenschap, sommige mensen dachten anders over de opzet van zo'n avond". Van Duijn had het al eerder in deze krant over "mogelijke acties", in de wandelgangen wordt gefluisterd over demonstraties en protesten. Daarbovenop kreeg moderator Evanne Nowak (freelancer, niet verbonden aan de UM) de avond van tevoren een "verontrustende mail van Students for Palestine", laat ze desgevraagd weten aan *Observant*, "waarin ze mij dringend verzochten mij terug te trekken". Daarop is besloten het programma te annuleren, concludeert Van Duijn in de U-raadsvergadering. Volgens Letschert denkt het college van bestuur na over een "gepaste reactie op dit gedrag", doelend op de toon van de mail aan de moderator. "Dit is zorgelijk." Ook studentlid Lea Bilić vraagt zich af of de dialoog over dit thema hiermee stopt. "Het is toch niet ok als een brief [e-mail, red.] ervoor zorgt dat verdere dialoog niet meer mogelijk is?" Van Duijn legt uit dat "de opzet van de avond, waar gedeeld en geluisterd zou

worden, te kwetsbaar was. We konden niet garanderen dat er niets verstoord zou worden." Hij hoopt op een tweede kans, "maar voor nu hebben we een stapje terug gezet". Over de opzet van OmniUM – voor en door studenten, zo is het idee – rezen ook nog een paar kritische vragen. Want hoe zit het met de beloofde *open and safe space*? Verschillende perspectieven mogen tijdens zo'n dialoog aan bod komen, mensen mogen hun mening geven zonder bang te zijn of gediscrimineerd te worden. "Hoe garandeer je dat van niemand de gevoelens worden gekwetst?", wil studentlid Andrew Scrivener weten. Ook Donna Yates, lid namens het wetenschappelijk personeel, is niet overtuigd van de garantie dat zo'n samenkomen veilig zal zijn. Je weet niet of iemand stiekem een filmpje maakt en het op sociale media gooit, zegt ze. En kun je anderen dwingen om de grenzen van de ander te respecteren? Van Duijn kan geen garanties geven, maar wil toch graag "een aantal richtlijnen over hoe met elkaar om te gaan". Letschert: "Als we geen poging doen om tot een open en veilige dialoog te komen, dan verlies ik alle hoop. Dus ja, we moeten met goede richtlijnen komen. En als dát niet werkt, moeten we een andere discussie voeren in deze universiteit, namelijk hoe we jonge mensen opvoeden." Met andere woorden: Is het dan zover gekomen dat ze niet meer naar elkaar kunnen en willen luisteren?

Wendy Degens

Lees ook het opinie-artikel over het conflict in Palestina en Israël van tweedejaars student Yoav Bar Ness op pagina 6

Een Israëlische student roept UM-studenten en staf op tot dialoog

“De dialoog afzeggen is veel erger dan de dialoog voeren ondanks de moeilijkheden”

Een paar dagen na de afgelasting van de dialoogavond over het conflict tussen Palestina en Israël kwam er een mailtje op de redactie binnen van tweedejaarsstudent European Law School, Yoav Bar Ness. Hij was een van de beoogde deelnemers aan de avond. “Het is essentieel dat de twee partijen met elkaar praten”, schreef hij, “vooral in een internationale setting zoals de UM. De dialoog afzeggen (of gewoon geen eerlijke discussie toestaan) is veel erger dan de dialoog voeren ondanks de moeilijkheden.” Zou Observant niet een “ideaal forum” zijn voor studenten en staf om hun visie en gevoelens te delen op een “niet-confronterende, niet-agressieve manier”?

Hij komt uit Tel Aviv en is joods. Hij heeft op 7 oktober drie vrienden verloren en beseft als geen ander dat iedereen die met de oorlog te maken heeft zich “op zijn zachtst gezegd overweldigd” voelt. Maar als we niet meer praten met elkaar, hoe komen we dan ooit tot een mogelijke oplossing, vraagt hij zich af. Hieronder het verhaal dat hij schreef in aanloop naar de dialoogavond; hij was van plan het daar voor te lezen.

Studenten en staf - onder wie degenen die zich ook al hadden voorbereid op die dialoogavond - die over hun gevoelens en visie op een “niet-agressieve” toon willen schrijven, zijn van harte uitgenodigd om het voorbeeld van Yoav Bar Ness te volgen. Ook, of juist ook, mensen met een andere visie zijn van harte uitgenodigd.

A personal story of football and a complex reality

From early childhood, football has always been present in my life. I was born in Thailand, where my parents lived for a few years. When we returned to Israel I was still in kindergarten. My dad, being a loyal follower of the Football club “Hapoel Tel Aviv”, did not wait long before he took me to a home match.

My early love for the game made players like Saleem Toama and Waleed Badir, Israeli-Arabs (or Israeli-Palestinians) my childhood idols. Hapoel always had dominant Arab players in the squad. As the Israeli-Palestinian MP Ahmad Tibi often says “No Arabs, no goals”. I agree. Our stadium, “Bloomfield”, is located in Jaffa. It is a city with a predominantly Arab history, today in southern Tel Aviv. Visitors to the stadium will see Arab and Jewish fans supporting the team shoulder to shoulder. Arabic is spoken widely, and anti-racism banners in both Hebrew and Arabic are very common. None of this is a surprise, considering that Arabs make

up about 20% of Israeli citizens. I wish I could say that this is a microcosm of Israeli society, however, this is not the case. Israeli society is far from being perfect. The gaps between its different segments are wide-

ning, populist ideologies are on the rise, and racism has been infecting society in different forms. And of course, one cannot overlook the lack of leadership, manifested in incompetency to make difficult decisions on the future of Palestinians in the West Bank.

It would be, at best, a clear lack of understanding to say these flaws are unrelated to 07/10 and the ongoing war in the region. However, I find it extremely difficult to grasp how people who claim to have a versatile, fluid ideology, tend to think in such a black-and-white manner when it comes to Israel.

Let’s go back to football.

Omer Hermesh, a legendary Hapoel fan, symbolised the spirit of the club like no other. In one article from a few years back, his iconic words capture the essence of the club: “We might be provocative fans (...) with a sharp and sometimes merciless tongue... But we are not racist”. Unfortunately, Omer has not been with us since 07/10. He was slaughtered in his house in Kibbutz Kfar Aza during Hamas’s attacks on southern Israel. It took nearly two weeks to identify his body. At his funeral, Arabs and Jews stood together, chanting ‘You’ll never walk alone’.

This war is not a binary exercise. It is a story of multiple narratives, all of which have certain truths. Instead of ‘choosing sides’ I wish for people to truly learn and reflect on the complexities of the situation. But above all, I wish for a peaceful solution, for the return of all hostages, and a just and prosperous future for the Palestinians.

Yoav Bar Ness

Noot van de redactie: de tekst van Yoav Bar Ness is niet vertaald, de redactie wil hem in de oorspronkelijke versie laten zien.

Studenten en staf die graag hun visie en gevoelens over de oorlog tussen Israël en Hamas willen delen, zijn van harte uitgenodigd. Ook, of juist ook, mensen met een andere visie dan Yoav Bar Ness zijn van harte uitgenodigd: observant@maastrichtuniversity.nl

Foto: Shutterstock

Rector tijdens viering Dies Natalis

“UM krijgt vacatures steeds moeilijker ingevuld”

“We're hiring”, zegt rector magnificus Pamela Habibović: we zoeken nieuw personeel. Ze snijdt het onderwerp met een kwinkslag aan tijdens de diesviering afgelopen vrijdag. Maar uit het instemmende gegrinnik in de Sint-Janskerk blijkt: haar verbale knip-oog roept herkenning op en heeft een bloedserieuze ondertoon.

De UM “krijgt haar openstaande vacatures steeds moeilijker ingevuld”, concludeert Habibović. Potentiële *managing directors* voor de faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen en *corporate information security* en *IT officers* kunnen zich dus na afloop bij de rector melden, voegt ze toe.

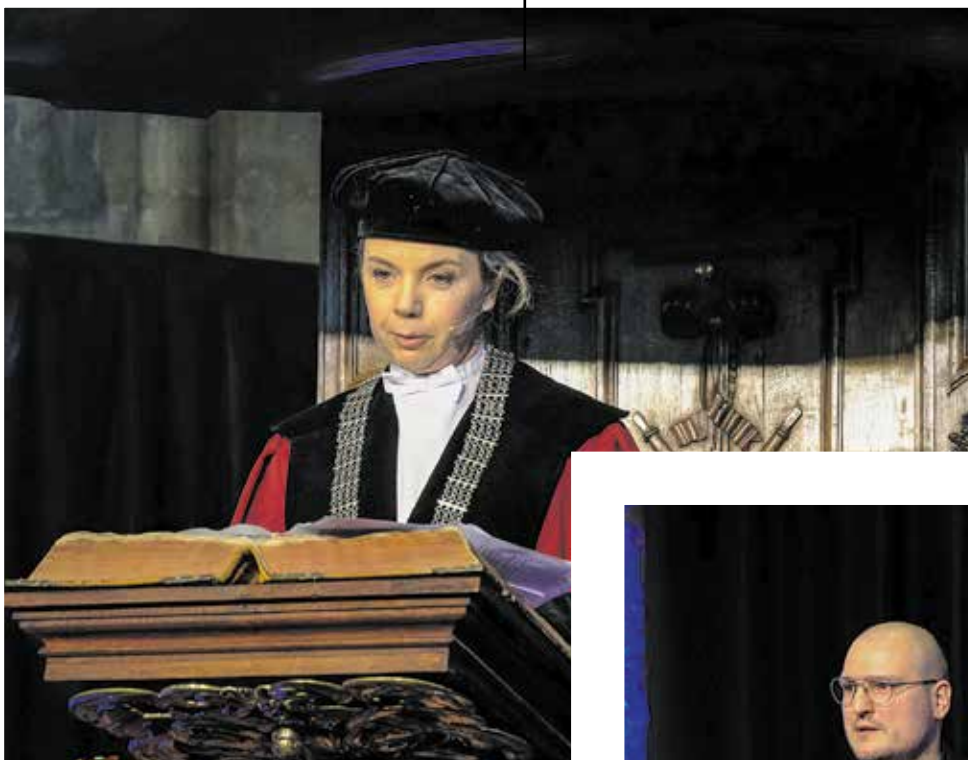
Alleen in Limburg zijn er al 25 duizend openstaande vacatures, benadrukt Habibović: “We worden geconfronteerd met het grootste tekort op de arbeidsmarkt in vijftig jaar.”

Een deel van de oplossing ligt voor haar in een nieuwe kijk op wat ‘talent’ is. Nog altijd leven er vooroordelen over hoe een ‘ideale kandidaat’ eruit

zou moeten zien. Maar: “Zijn gender, leeftijd, accent, etniciteit enzovoort eigenlijk relevant voor de baan? Zijn dit misschien alleen maar culturele normen waarmee we überhaupt nooit rekening hadden moeten houden?”

Is het niet uit menselijke overwegingen, dan toch minstens uit “marktgedreven pragmatisme”: “Er zijn meer vacatures dan ‘ideale’ kandidaten. Als we onze ideeën over talent niet bevragen, zullen we een economische neergang krijgen – we zullen in iedere betekenis van het woord armer worden.”

Ook pleit de Maastrichtse rector ervoor de blik over de grens te blijven richten, overigens zonder de Haagse critici van internationalisering van het onderwijs expliciet te noemen. “De bewegingsvrijheid van talent inperken, schaadt het talent maar het schaadt ook onze regio.” Zeker, het is begrijpelijk dat andere landen hun talentvolle jongeren liever niet zien vertrekken, maar “het is minder begrijpelijk waarom wij dat talent zouden willen weigeren”.

Peter Doorakkers

Dissertatieprijs voor Sven Hildebrand

Sneller, completer en preciezer

Hoeveel hersencellen heeft een mens? Zijn bloedvatjes verschillend geordend per hersengebied? Met een nieuwe beeldvormende techniek kunnen de hersenen veel gedetailleerder in kaart worden gebracht. Neurowetenschapper Sven Hildebrand schreef er zijn proefschrift over, en dat deed hij zo goed dat hij er tijdens de diesviering de Dissertatieprijs voor ontving.

Hij kan het niet goed verklaren, maar afbeeldingen van de hersenen hebben een enorme esthetische aantrekkingskracht op Sven Hildebrand. Hij kan uren kijken naar dwarsdoorsnedes van het brein. Laatst heeft hij zijn broer een microscopische foto van een hersengebied inclusief lijst cadeau gedaan, en die hangt nu aan de muur in diens woonkamer. “Ik kan me voorstellen dat ik dat ook ga doen. Ik heb dat soort beelden wel op mijn bureau staan, maar nee, nog niet boven de tv.”

Hildebrand (33), geboren in Zeitz nabij Leipzig, mocht vorige week de Dissertatieprijs 2023 in ontvangst nemen voor zijn promotieonderzoek naar een imaging techniek die *optical tissue clearing* heet. Daarmee kunnen wetenschappers weefsel en organen met behulp van chemische trucs lichtdoorschijnend maken, waarna ze in een speciale microscoop in 3D zijn te bekijken.

Completer beeld

Het klinkt als hightech, en dat is het ook, maar toch is het idee al meer dan honderd jaar oud. De Duitser

Werner Spalteholz experimenteerde er rond 1900 al mee door aderen in de hand transparant te maken. “Dat gebeurde toen op een simpele maar ook agressieve manier,

waarbij een hoop weefsel beschadigd raakte”, zegt Hildebrand. “In 2007 is *tissue clearing* aan de Universiteit van Wenen weer nieuw leven ingeblazen, voor het eerst in combinatie met de speciale *light-sheet* microscoop. In 2013 stond de methode op de cover van vakblad *Nature*, en toen explodeerde wereldwijd de aandacht hiervoor.”

Meestal verbeelden wetenschappers organen of ander weefsel door er flinterdunne plakken (2D) van af te snijden, op grond daarvan maken ze een 3D-reconstructie van het geheel. Op die manier heeft een Duitse onderzoeksgroep in 2013 de hersenen volledig in beeld gebracht, maar dat heeft jaren geduurd. “Met de nieuwe techniek kan dat op papier in enkele maanden. Bovendien heb je daar geen heel instituut voor nodig, maar een handvol onderzoekers.”

Tevens krijg je met deze nieuwe methode een completer beeld van het weefsel. “Als je slechts een paar plakken kunt bekijken, loop je het risico dat je iets over het hoofd ziet.”

Neocortex

Hildebrand gebruikt *optical tissue clearing* om het brein nauwkeuriger dan voorheen in kaart te brengen. “Per hersengebied zijn cellen en bloedvaten op een andere manier geordend, en de soms scherpe grenzen kun je met deze techniek goed onderscheiden. Je kunt een betrouwbaardere kaart maken van het brein. Waarom die belangrijk is? Zodat je weet waar je bent. Dat is voor hersenwetenschappers net zo essentieel als voor wandelaars.”

Veel onderzoek doet Hildebrand naar de structuur van de neocortex. “Simpel gezegd dat hersengebied, vlak onder de schedel, dat we gebruiken als we denken. Maar ook als we onszelf beheersen, als we plannen, et cetera. Over die structuur van de neocortex is nog lang niet alles bekend.”

Tellen

Ook hoopt Hildebrand dat antwoorden op fundamentele vragen nu binnen handbereik zijn. Zoals hoeveel hersencellen heeft een mens? “Je hoort steeds getallen als 80 of 100 miljard, maar waar zijn die eigenlijk op gebaseerd? In ieder geval op klassieke 2D-gegevens, die altijd uitmondten in schattingen. Met *optical tissue clearing* kun je alles in beeld krijgen en het exacte aantal achterhalen. Een kwestie van tellen.”

Rector Pamela Habibović en Sven Hildebrand Foto's: Joey Roberts

Maurice Timmermans

Prijzenregen Dies

De Dissertatieprijs “voor een uitmuntend proefschrift” wordt jaarlijks uitgereikt tijdens de dies. De winnaar krijgt een geldbedrag van € 3.500 en een kunstwerk. Verder zijn afgelopen vrijdag de bachelor- en masterscriptieprijs uitgereikt.

De Wynand Wijnen Onderwijsprijs ging naar het Teenz College, een Engelstalig programma voor getalenteerde middelbare scholieren, onder leiding van prof. Bert Smeets. Observant schuift binnenkort aan bij een van de bijeenkomsten.

nieuws

Waarvoor worden onterechte veroordelingen veroorzaakt?

Nieuwe database wil aandacht vestigen op rechterlijke dwalingen in Europa

Wat zijn de redenen voor een onterechte veroordeling en hoe kun je die voorkomen? Daar hopen onderzoekers meer inzicht in te krijgen met de komst van een nieuwe database, EUREX. Het doel: informatie verzamelen over rechterlijke dwalingen in Europa.

Een dergelijke database bestaat al jaren in de Verenigde Staten, vertelt universitair hoofddocent rechtspsychologie bij UCM Jenny Schell-Leugers, een van de initiatiefnemers van het European Registry of Exonerations (EUREX). Zij en mede-oprichters Linda Geven (Universiteit Leiden) en Teresa Schneider (Lucerne University of Applied Sciences and Art en Philipps-Universität Marburg) vroegen zich als studenten al af waarom dat niet voor Europa geldt. “Je kunt je hierdoor altijd alleen maar op Amerikaanse cijfers baseren. In de rechtbank is het tegenargument dan al snel dat die niets over de situatie hier zeggen. Ook leeft het onterechte beeld dat justitiële dwalingen in Europa bijna niet voorkomen, dat het een Amerikaans probleem is.”

Twee jaar geleden gingen de drie met EUREX aan de slag. “Het lastigste was beslissen welke zaken we zouden opnemen”, zegt Schell-Leugers. “We hebben besloten om alleen gevallen op te nemen waarin er een eindvonnis is geveld – dat wil zeggen dat iemand alle beroepsmogelijkheden heeft uitgeput die in dat land beschikbaar zijn – en iemand officieel is vrijgesproken in een heropende zaak, dus na de definitieve veroordeling. Daarmee bedoelen we dat ze worden vrijgelaten nadat de zaak werd heropend toen nieuw bewijsmateriaal – bijvoorbeeld DNA – aan het licht kwam.”

De drie onderzoekers hebben als rechtspsychologen geen juridische achtergrond. “Maar

Illustratie: Shutterstock

veel van de onderliggende factoren bij rechterlijke dwalingen zoals bijvoorbeeld valse bekentenissen – waar we alle drie onderzoek naar hebben gedaan – vallen binnen ons vakgebied. Om de zaken voor de database te verzamelen hebben we de hulp van experts en

een juridische onderzoeksassistent gevraagd.” Op dit moment bevat EUREX 115 casussen uit zeventien Europese landen. Veertien daarvan zijn Nederlandse zaken, waaronder de Pettense moordzaak waarin het deskundigenrapport van UM-rechtspsycholoog Melanie

Sauerland een rol speelde bij de vrijspraak. “We hebben tot nu toe alleen gekeken naar de landen waarvan een van ons de taal spreekt”, zegt Schell-Leugers. “We roepen mensen op om zaken die nog niet in de database staan in te sturen, zodat we die kunnen blijven uitbreiden.”

De onderzoekers hopen dat de database bijdraagt aan de bewustwording en zijn van plan onderzoek te doen naar de factoren die een rol spelen bij een onterechte veroordeling. De huidige data laten bijvoorbeeld al zien dat in 30 procent van de zaken een valse bekentenis werd afgelegd.

“In de Verenigde Staten heeft onderzoek er bijvoorbeeld toe geleid dat het nu bij wet verboden is om tijdens een politieverhoor te liegen tegen minderjarige verdachten”, zegt Schell-Leugers. “Nu is dat hier sowieso verboden, maar doordat we niet genoeg zicht hebben op waar en hoe het hier fout gaat, weten we ook niet hoe we politieagenten of juristen beter kunnen trainen.”

Tot slot hopen ze dat het in de toekomst makkelijker wordt om zaken te heropenen. “Dat is iets wat we van experts uit alle landen hebben gehoord: de drempel is ontzettend hoog.”

Cleo Freriks

 Maastricht University

paartjes

Voor hetzelfde geld staan de paartjes iedere week ook op internet: www.observantonline.nl

AIKIDO EN MINDFULNESSINTRODUCTIE start 19FEB 20.00-21.30
5 lessen, 25€ Eerste les GRATIS. LOCATIE: HASPENGOUW 18A INFO
AIKIDO-MAASTRICHT.NL 06-27164059

NEED A CHECKUP WITH A GYNAECOLOGIST? IT WILL BE COVERED BY YOUR HEALTH INSURANCE. CALL 0031433210310 OR VISIT WWW.PARKWEGKLINIEK.NL

Paartjes

Lever uw paartjes-advertentie digitaal in, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

DE MEDEDELINGEN
VAN DE UNIVERSITEIT,
FACULTEITEN,
SERVICECENTRA
EN STUDENTEN-
ORGANISATIES
ZIJN TE VINDEN OP
OBSERVANTONLINE.NL

Want a voice
in the university?

Run for election in the
Faculty, University and
Service Council.

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections